

A HÁROM ARANYSZÖRŰ BAKKECSKE

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl vót, az óperenciás tengörön innen volt, az üveghögyekön túl vót, volt a világon egy szegény ember. Vót neki egy fia. De olyan szegények vótak, hogy alig tudtak a szegénységtű(l) mozogni.

A fiú má(r) fölnyött olyan húszéves koráig. Azt mondja az édesapjának:

— Édesapám, olyan szegények vagyunk! Maga úgysis tud addig pénzt keresni édesanyámnak, hát én elmék világot próbá(l)ni.

— Ne hagyj itt, édes fiam! Ki ád nekünk kenyeret?

— Ne aggódjon, édesapám, mer(t) úgyse maradok oda soká, csak egy kicsit körű(l)nézök a világba(n). Valahol valami jó szolgálatot találok, oda beszegődök.

El is indú(l)t a fiú világnak. Az anyja süttött neki jó cipót, tarisznyába tette, és avval útnak eresztötte:

— Édös fiam, csak arra vigyázz, hogy szófogadó légy, és mindönkin, akin csak birsz, segíts!

Bármit, megfogadta a fiú, hogy ű megteszi.

Megy a fiú, mendegél. Beért egy roppant nagy erdőbe. Ott egy nagy tölgyfa alá letelepedött, hogy itt meghál. Hát ott közvetlen mellette, egy bokor mellett ott vót egy csapda, tűr,* aki megfogott egy nyulat. A kis nyulacska ottan nagyon sokat sírt. Akart vó(l)na szabadú(l)ni, de nem birt.

A fiú megsajná(l)ta, a csapdábú(l) kiszabadította. A lába

* tőr.

nem volt eltörve, csak fájt neki. Azt mondja a kis nyulacska:

— Na, jó fiú, amiér(t) ilyen jót tetté(l) velem, megszabadítottál a fogságbú(l), van a bal fülemben(n) egy síp, vedd ki! Valamikor valami bajod lesz, fújj bele! Hacsak segíthetök, segítök.

A fiú a sípot a zsebbe tette. Avval ű elővette a tarisznyáját, és elkezdött ottan kenyerezni a fa alatt. Gondó(l)ta:

Megvárom, még fölkel a hold, hogy lássam az utat. Majd ballagok tovább.

Úgy is vót. Estűnne korán a hold fölkelte. Egész telehold vót az idő. Ű megy az erdőbe mindég beljebb. Miné(l) beljebb megy, anná(l) sötétebb. De má(r) nagyon messze bent járt, egyszer hall egy nagy vonítást, úgy, mint a róka szokott, mikó(r) szintén csapdába kerül.

Megy ű a hang után. Odamegy hozzá, hát a róka szintén tőrbe kerü(l)t. Könyörög neki, a gyerekeknek:

— Segíts rajtam, jó embör, még meghálálom!

— Hát má(r) úgyis tudod, segítök a bajodon. Nem bántlak.

Azt is kiszabadította a csapdábú(l). A róka megköszönte:

— No, van a jobb fülemben(n) egy síp. Ha valami bajod lesz, csak fújj bele, azonna(l) segíték, hacsak segíthetek.

Avval a róka eltűnt a szöme elű(l).

Ő ballag az erdőbe(n) tovább. Megy, már nagyon messze elment, egyszer valami kis világosság tűnt a szöme elé. Ű ment a világosság irányába. Ű megnézi azt, bárki van ott vagy bármi, de ű odamegy. Hát ű má(r) olyan közelnek vélte, hogy közel van hozzá, de még nagyon messze vót. De ű nem tágitott:

— Nem fekszők le, még a világossághoz nem érök. Ott ha lakó van, maj(d) csak beereszt. Maj(d) csak ad szállást.

Amint megy tovább, mendegél, egyszer hall ű olyan mélyen, de nagyon mélységbű(l), olyan tutulást, mint a

farkasok szoktak az erdőbe(n). Hát kicsit meghökkent, mert ilyent ű még nem hallott:

— De mindegy! Elmegyek arrafelé, megnézem, hogy mi az?

Amint megy, hogy hogy is, majdnem beleesett egy nagy farkasverőmbe. Verőm vót ott ásva, akibe a farkasokat szokták csapdába csalni. A hússzagra persze belemegy. Hát egy nagy ordas farkas benne van.

Főlnéz a farkas, meglátta a fiút. Főláll két lábba, egyre erő(l)kődik, próbál kiugrani, de nem bír. Könyörög neki:

— Jó fiú, ha csak birsch, segíts a bajomon! Szabadíts ki, nagyon möghálálom valamikor!

Ő oszt akkor húzott a fárú(l) egy hosszú szál venyegét. Csiná(l)t rajta jó hurkot, megkötötte, hogy ne szoruljon meg:

— Ne! — nyú(j)totta a farkashoz a lukba. Szól hozzá:
— Ne fé(l)j, pajtás, csak bújj bele, majd én annál fogva főlhúzlak!

A farkas mögértötte, hogy miér(t) eresztötte ő le azt a venyegét. Belebújt. Gyerök akkó(r), kapaszkodott szépen, főlhúzta űtet a szabadba. Farkas kibújt a hurokbú(l):

— Na, jó ember, amiér(t) ilyen jót tettél velem, mer(t) itt másképp éhen pusztú(l)tam vó(l)na, húzz ki a farkam tüvibú(l) egy csomó szőrt! Mer(t) mást nem adhatok. Ha valamikor valami bajod lösz, tömd a pipádba, gyúdd meg, én rögtön ott leszek, hacsak bírok, segíték.

Azzal ű megy, a fiú, a világosság irányába. Amint megy, mendegél, csak megy, csak megy, egy jó félórát csak mindég ballag. Már majdnem hajnalodni kezdett, odaért egy kis házikóhoz. Annak az ablakábú(l) mécsvilág, amint az világított, hát az(t) látta ű, a fényösségöt. Arra az íránra ment ű oda.

Benéz az ablakon, ott ül bent egy öregasszony. A rokka előtt, fon. De akkora ór(r)a van, hogy majd a térdét éri, de csupa vasbú(l) van. Ez volt a vasór(r)ú banya! A gyerök

kicsit meghökkent: mi(t) csináljon most? Beköszönjön vagy nem? Eh, amit az Isten ád. Ű beköszönt!

Megzörgette az ablakot. A szüle azonal fölugrott, kinyitotta az ajtót:

— Ki az itt, aki keres?

— Én vagyok, édös öreganyám! Adjon Isten jó reggelt! (Mer(t) má(r) hajnalodott.)

— Adjon Isten, fiam, neköd is. Mi járatban vagy? Mit keresöl ebbe(n) a rengetegbe(n), ahová még ember ritkán tévedt?

— Szolgálatot keresök.

— Na fiam, jókor gyütté(l), mer(t) énneköm egy jó szolgára szükségem van, aki engöm hűségösen kiszolgál. Nálam három nap egy esztendő. Megadok, amit kívánsz, nálam alku nincs.

— Na, én megpróbálom, édes öreganyám, amit az Isten ád. Má(r) el is kezdhessük reggel. — Mer(t) má(r) megvirradt.

— Jó(l) van, édes fiam. De azér(t) egy kicsit pihend ki magad, mer(t) éjszaka nem aludtál. Én tudom, egész éjjel mindég bolyo(n)gtá(l). Téged csak ez a kis lámpavilágosság csalt ide.

— Hát igaza van, édös öreganyám, én csak a kis lámpa világára gyüttem idáig, mer(t) másképp nem is talá(l)tam vóna ide.

— Itt van, fiam, a reggeli, frustok, oszt frustokojjá(l)! Azután akkor majd megmutasztom, hogy mi lesz a munkád.

A gyerek hozzáfogott. Jóízűen is esett a frustok, mer(t) bizon Ű ritkán lakott jó(l) az útba(n). Azt mondja neki a vasór(r)ú banya:

— Gyere velem, fiam, mos(t) megmutasztom, hogy mit akarok veled!

Odavezette a szüle a fiút egy ólhoz. Abba(n) vót három aranszörű kecske:

— Ide nézz, fiam! Ez lesz a munkád, ezt a három

aranszörű kecskét fogod legeltetni. De jól vigyázz rájuk, el ne szökjenek tüled, mer(t) ez mind a három mindennap megellik!

— Jó(l) van, édes öreganyám. Majd én vigyázok rájuk.

— Na, jó(l) van, fiam. Nízd, elkészítettem má(r) a tarisznyádat, van benne enni-innivaló. Itt jobbra van egy gyalogút az erdőbe. Nem nagyon messze ott van egy szép tisztás. Oda hajtsd ki őket! Űk ugyan visszamennek maguk is. Ott, azon a tisztáson csak hagyd őket, hadd lege(l)jenek! Csak vigyázz rájuk, hogy el ne szökjenek, mer(t) mi-
kor rájuk jön az ellés, akkó(r) szoktak szökni.

A gyerek kihajtotta a három kecskét a kijelölt helyre. A három kecske nekiá(ll)t szépen legelészni. Ű meg a fa tívibe szépen leheveredett. Délfelé gyütt egy kis meleg felhő a szömire. Olyan álmos lett, hogy akárhogyan erő(l)kődött, de elaludt.

Mikor fölébredt, má(r) jó(l) délután vó(l)t az idő. Körü(l)néz: nincs kecske egy se. Akkor megije(d)t, mi lesz most? Hol találja Ű meg ebbe(n) a rengetegbe(n) az Ű három kecskéjit? Hová bújtak el ezek elleni? Gondoskodik, spekulál:

— Mit csiná(l)jak most?

Eszíbe jutott:

— Adott énnekem a nyulacska egy sípot. Megpróbálom, előhívom.

Azonnal elővette a zsebibű(l) a sípot, belefúj. A háta mögött megröppen a bokor, ott van a nyulacska:

— Mit parancsó(l)sz, édes gazdám, vagy mi a bajod?

— Hm, nagy bajom van neköm. Elveszték a kecskéim!

— Dehogy veszték el, megvannak azok! Gyere csak velem egy kicsit odább! Ez között a két nagy fa között, csak jól vigyázz, hogy el ne ugorjanak elüled! Van az én falkám-ba(n) három fekete nyúl. Majd én az én legényeimet összeszeszödöm. Majd azok hajtsák, úghogy ezöknek a két fa között köll elfutni. De mind a háromnak megvan már a

kölke. Úgy vigyázz, mikor ideérnek, hogy a középsőt evvel a kampós botoddal úgy üsd meg, hogy az rögtön fölforduljon! De ha nem találsz el, elhibázod az ütést, akkor menten halál fia vagy, mer(t) a szüle karóba húzza a fejedet. De ha eltalálsz azonnal, abba(n) a pillanatba(n) ott leszöl avval a hat kecskével együtt, ahova letelepödtél reggel. Szépen elhajtod őket haza.

Úgy is vót. A gyerök elindú(l)t a nyulacskával a kijelölt két fáig. Ott ő lesbe á(l)l)t. Egyszer hallgatózik, hát zúg ám az erdő, mer(t) úgy morognak a nyulak. Egyik jobban, mint a másik. Egyszó(r) kívül három fekete nyúl a többi közü(l), direkt csak tart öfelé. De a többiek a nyomába(n), egyik jobban mari, mint a másik, hogy csak fusson előre. Váltig el akarták a két fát kerü(l)ni a nyulak, de emezök nem engedték.

Mikor a két fa közé ért a három fekete nyúl, a gyerök abba(n) a pillanatba(n) úgy fültövön csapta a középsőt, hogy az rögtön fölfordú(l)t. Következő pillanatba(n) rá ű ott termött, ahol letelepödött, ahol kezdtek a kecskéi legelni.

Örű(l)t a gyerök nagyon, na, má(r) hat darab kecskével megy haza! Mind a három bakkecske vót.

A fiú a gidákat hazahajtotta. Köszönt:

— Jó estét, édes öreganyám.

— Adjon Isten, fiam. Meggyütté(l)?

— Meg.

— No, megvannak a kecskéid? Jók vótak a kecskéid? Nem szöktek el tüled?

— Nem mentek azok, édös öreganyám, sehova. Lefeküdtek, kérődztek, azután tovább legeltek.

— Jó(l) van, fiam. Eredj be, vacsorálj! Majd én bezárom őket.

Elővötte szüle a tüzes pizskafát, elkezdte nagyó(l)ni* a kecskét, egyiket jobban, mint a másikat:

— Ti bitangok, ti gonoszok! Ti ilyenök, ti olyanok! Nem tudatok elbujni? Megálljatok, holnap el kell bujnotok jobban!

Jól elverte a három kecskét a szüle, belefáradt a verésbe. Akkor begyött:

— No, édös fiam, most én is megvacsorálok. Mos(t) bátran lefeküdjünk, és aludjunk reggelig.

Úgy is vót. Megvacsorá(l)tak együtt. Lefeküdtek, el is aludtak reggelig nyugodtan. Nem vót baj semmi.

Másnap reggel ahogy fölkeltek, a szüle mindjárt elkészítötte a tarisznyát. Kihajtotta a fiú a hat darab kecskét megin(t) ugyanarra a helyre legelni. Ugyanúgy járt, mint előttevaló napon. Délig megvótak az ű kecskéi szépen, délkor gyütt el a meleg szellő. Ő elaludt mélyen.

Má(r) jó délután vót az idő, mikó(r) fölébredt. Búslikodik, hova lettek az ű kecskéi? Mer(t) nem lát egyet se.

— Na, tegnap megtalá(l)tam űket. De hol találom meg máma? Nem baj, adott neköm a róka sípot. Megpróbálom, hátha segít a bajomon.

Elövette sípot, belefúj(t). Azonnal ott termött a róka:

— Mit parancsó(l)sz, jó gazdám? Mi a bajod?

— Nincs más bajom semmi, csak elvesztek a kecskéim. Nem tudom, hogy merre mentek arra a vadonerdőbe, hogy hol találom mög?

— Az nem baj! Majd én tudom, hogy hol vannak. Csak gyere velem az erdő széléig! Ott van egy nagy falka tyúk. Az között annak van hat darab csibéje, azaz kilenc darab, mer(t) máma három nagyobb és három öreg és három kis csibe. Ezöket majd én szorítom, hajtom erre. Nem én magam, majd a többivel. Ott kapargásznak a bokor alatt.

Úgy is vót.

* püfölni.

— Csak itt vigyázz! Ennek a nagy fának a tüviné(l), mer(t) majd ide gyűnnek, itt akarnak elbújni. Úgy nézd, hogy a középső tyúkot üsd meg, hogy az rögtön lerepüljön.

Úgy is vót. Odaértek az erdőszélre. Egyszer zörög az erdő, kodácsó(l)nak a tyúkok, egyik jobban, mint a másik. A csibék csipognak, mert a rókák körű(l)fogták, hajtik, üldözik őket, meg akarják fogni. Szorítják a rókák direkt a fiú fele, a nagy fa felé.

Mikor osztán odaértek má(r) közel, nem akarnak sehogy se a fa mellé gyűnni. De oszt az az egy róka elkapott egy tyúkot, jó(l) megrázta, a toll a szájába(n) maradt. Az oszt megijedt, az odaugrott a fa mellé. Odaugrott a többi is mind. A gyerök nem vót rest, olyant csapott közibük, a középső rögtön lelapú(l)t.

Avval meglett az ű kilenc darab kecskéje. Ott termött, ahunnan elindú(l)t. Ő nagy vígan terelgette hazafelé. Mos(t)-má(r) egész szép számmal vannak, van kilenc darab. Jó, de másnap, akkó(r) meg három kecskét jelent, aki szintén nőstény vót. Előtte való nap bakok vótak.

A gyerök hazahajtotta a kecskéket szépen. Odaköszön:

— Jó estét, édös öreganyám!

— Adjon Isten, édös fiam. No meggyütté(l)?

— Meg. Megvagyok.

— A kecskéid megvannak? Jók vó(l)tak?

— Jók vó(l)tak, édös öreganyám.

— No, há(t) csak eredj be, vacsoráljál! Majd én bezárom őket.

Elővötte ám a szüle a piszkafát újra, elkezdni nagyó(l)ni a kecskéket, egyiket jobban, mint a másikat. Szidja őket bitangoknak, mindennek:

— Hogy nem tudtatok jobban elbújni? Megálljatok! Maj(d) hó(l)nap nem talál mög benneteket!

Begyütt a szüle hozzá vacsorálni. Sokáig elbeszélgetett vele. Kérdezgette az előttevaló élete sorját, hogy hol járt, miképp járt? A gyerök elmesé(l)te, hogy ű csak egy sze-

gény fiú, úneki muszáj szolgál(l)ni, akármilyen úton-módon . . .
Avval lefeküdtek, aludtak reggelig.

Harmadnap reggel, ahogy fölkeltek, azt mondja a szüle:

— Na fiam, még máma, hogyha tisztességesen hazahajtod őket, akkor hó(l)nap, amit kívánsz, mindönt adok.

— Jó(l) van, édös öreganyám. Maj(d) vigyázok rájuk, hogy amennyire lehet, el ne szökjenek, kárba ne menjenek.

Megpakó(l)ta szüle neki a tarisznyát még jobban, mint előttevaló nap. Tölt neki az üvegjébe jó italt, hogy csak hadd aludjon még jobban! Jó(l) van ám, de mostan a harmadik napon az a három öreg kecske, meg az a három fiatal, mind a három viselős vót vastagon. Mind a három megellik harmadnapon, ezt mind haza kell hajtani!

Hát délig meg is vótak űk szépen a legelőn. Eljött a dél, gyűtt a meleg szellő, a fiú elaludt. Fölebredt má(r) egész estefelé. Hej, nagyon búslakodott:

— Mi lesz máma? Máma vége az életemnek! Most ilyen farka kecske elszökött, hol találom én ezeket meg? Mer(t) mihaszna talállok meg egyet, kettőt, ha mind nem találom?

Eszibe jutott:

— Adott nekem a farkas egy csomó szőrt. Mőgkeresöm, hátha megtalálom.

Keresgeti a zsebibe(n) jobbra-balra, hát mégiscsak rátalál(l)t. Megtalál(l)ta azt a csomó szőrt. Beletötte pipájába, rágyú(j)tott, azonnal ott termőtt a farkas.

— Mit parancsó(l)sz, édes gazdám, vagy mi a bajod?

— Hej, nagy az én bajom! Elveszték a kecskéim.

— Hát ez egy kicsit baj, de maj(d) talán segítünk. Csak jól vigyázz! Van itt, az erdő közepin három nagy nyárfa. A középső mellé á(ll)j oda, mer(t) most a szülenek van egy nagy farka birkája. Ott az egész farka között van tizenöt darab fekete. Ezt nekünk ki köll választani közülük! De a szüle a juhász maga. Egy kicsit baj lesz vele, de majd azé(rt) sikerül.

A farkas elkezdött, egyet-kettőt tutú(l)t. Az egész erdő elkezdött hangzani, gyöttek a farkasok mind. A gyerök odaá(l)t a harmadik nyárfához. Egyször a farkasok eltűntek. Egyször nézi, hát gyün ám egy nagy farka birka. De akora farka! De a farkasok marik, egyiket jobban, mint a másikat, dobálják. De a juhász üti, püföli őket, egyiket jobban, mint a másikat. De a farkasok föl se veszik. Egykettő nyakába ugrik, cibálják, a juhásznak a szűrit jobb-rú(l)-balrú(l). Az csapkod a botjával jobbra-balra. De a többi tereli a nyáját mindég közelebb, a síkra.

Mikor kiértek a síkra, akkorára a tizenöt darab fekete birkát kiválasztották a farkábú(l). Többivel a farkasok nem törődtek, csak arra vigyáztak és az(t) szorították mindég a nyárfák felé.

Mikor odaértek közel, a gyeröknek nagyon jó(l) ki köllött számítani, a tizenöt közü(l) most melyik a középső. De az sikerü(l)t neki mégis. A középsőt úgy csapta meg, hogy annak rögtön letört a szarvája, és azonnal fölbukott.

Ű azonnal ott találta magát a legelőn, ahol reggel vót. Ott vót előtte az a szép tizenöt darab kecskéje. A többi eltűnt mind, többet nem látott senkit, semmit. Nem bánta ű semmit, csakhogy megvannak. Hajtotta nagy fütyörészve hazafelé. De má(r) estelődött, a nap majdnem bújt le.

Hazahajtotta a kecskéket szépen:

— Jó estét, édes öreganyám!

— Adjon Isten, édes fiam! Meggyütté(l)?

— Meg.

— Mögvannak a kecskéid?

— Mögvannak ezek, édes öreganyám, mind.

Möolvasta a szüle:

— Mögvannak. Jó(l) van, édös fiam. Eredj be vacsorá(l)ni! Majd én bezárom őket, és akkor én is gyüvök.

Jó(l) van ám, de kifelejtöm közüle, hogy a farkas koma űnceki mögmon(d)ta, hogy hó(l)nap maj(d), mikor választani kell valamit, akkor három aranyszörű bakkecskét kérje,

és azt a szennyes üngöt, ami a kamrába(n) ott lóg a szögön és azt a rozsdás kardot, ami ott van mellette.

— Mást ne fogadj el semmit! Ennek nagy hasznát vedszed. Majd hó(l)nap megjavul a szüle is. Majd az ád még tanácsot is.

Úgy is vót. A szüle bezárta a kecskéket. Rögtön begyütt, többet nem bántotta:

— Mihaszna ütöm-veröm, hisz én vótam a juhász? Többet nem bírok vele. Megadom neki, amit kér. Hó(l)nap kilösz az ideje.

Begyütt a szüle. Megvacsoráztak, lefeküdtek nyugodtan. Nem történt baja a fiúnak reggelig **semmi**.

Fölkelték negyednap reggel. Azt mondja a szüle:

— Na, édes fiam, engem tisztességesen kiszolgáltá(l), a kecskéimet megőrizted. Mos(t) mondjad hát, hogy mit kérsz!

— Nem kérök én, édes öreganyám, mást egyebet, csak azt a szennyes ingöt, ami ott lóg a kamarába(n) a szegön, meg azt a rozsdás kardot, aki ott van mellette, meg a kecskéek közű(l) ha ád az öreganyám a három napér(t), hát háromat kérnék belülük, hogy nekem is legyen.

— Hát édes fiam, mi(t) csiná(l)sz te azokkal? Avval az ócska rongyos inggel meg evvel a rozsdás karddal, meg evvel a három kecskével? Ezöknek te úgyse tudsz olyan legelőt adni, akikön* az mög tudjon élni.

De a gyerekek csak nem tágított, hogy neki nem köll más. Ha ez(t) mögadi, ű evvel mögelégszik. A szülének mit vót mit nem tönni, mög kellött neki adni, amit kért, mert mögígérte:

— Nem bánom, fiam. Adok három kecskét is, odaadom a szennyes inget is, meg azt a kardot is. De nőstény kecskét nem adok, csak bakot.

Neki is adta a három aranszörű bakkecskét a szennyes

* akin, ill. amelyen.

inggel, a rozsdás karddal együtt, és adott neki még egy jó acskó aranyat:

— Akárhol megszorú(l)sz, fiam, hát legalább legyen pénzed. Tudj ennivalót venni kecskéidnek is, meg magadnak is. És arra vigyázz, hog azt az üngöt mikó(r) rád vöszöd, ez olyan színű lesz, mint a bőrod. De ezt a nyakadbú(l) ki ne vesd soha, mer(t) akkor bárki, akármilyen kis szerrel meg tud ölni. Meg tud gyilkolni egy kis szerrel! De ha nyakadba(n) van, soha, mer(t) ez olyan ing, akit kard nem fog. Ez a kard pedig olyan, akit legyözni soha nem lehet. Ennek csak parancsó(l)d, hogy: vágjad, kardom! Azonna(l) az csinál léniát bár-akármelyik seregbe. Most maj(d) elindú(l)sz, kiérsz az erdőbű(l) ezön az úton, amelyiket megmutasztottam. Ott mindjárt beérsz egy városba. Abban lakik egy király. Annak van egy olyan lánya, aki még soha életébe(n) nem nevetött. Kihirdette a király az országba(n) mindenfelé, hogy aki az ő lányát meg tudja nevetetni, hogy az mosolygjon, vagyis ne vessön, annak adja lányát és halála után az egész királyságát. Ha aztán valamikor még esetleg, fiam, még valami bajod talál lenni, tudod, hogy hol lakok. Bátran gyere hozzám, majd én segítek a bajodon.

Így a fiú megköszönte a szülének a jóságát, avval elindú(l)t az ű három aranszőrű kecskéjével. Ekiá(l)totta magát:

— Haj, három aranszőrű bakkecském!

Avval odaért a város szélére. Jó magosan vót a nap, meleg vót. Kecskék is szomjasak vótak, ő maga is. Város végén vót egy kút, ahova a városbeliek, a közelielk, oda jártak vízér(t). A kút mellett vót egy itatóvályú, hogy löhessön az aprójóságot mögitatni. Ő aztán merített a vályúba friss vizet a kecskéinek, megította. Ő maga is ivott. Ott leű(l)t a kútkávára, elkezdött falatozni, ebédözni, ott evegetni, kenyerezni kicsit.

Egyszer gyün két lány a kúthoz, korsó a kezibe(n).

Gyűnnek vízér(t). Meglátták a fiút, hogy ott van a három aranyszőrű kecskével. Mindjárt elkezdtek vele incselkedni, játszani, tréfálódni, hogy nem adná únekkik ezt a két kecskét? Úneki is lenne egy. Milyen szép kecskék!

Azt mondja a fiú:

— Ez nem eladó. Ez(t) nem lehet eladni.

Utó(l)jára a lányok addig viccő(l)tek a fiúval:

— Hát mi! Különben ilyen csúnya kecske nem is köll minekünk.

Avval egyik lány rácsapott a kecskére, a farára, másik a másikra. Úgy odaragadt a keze hozzá, hogy nem tudta elereszteni. Nem tudott szabadú(l)ni, akárhogy rángatta a kezét, nem tudta levenni. A kecske nagy vót, erős vót, vitte a lánt, muszáj vót neki menni.

A gyerök rögtön útnak indította a kecskéket. Elkiá(l)totta magát nagy fennszóval:

— Haj, három aranszőrű bakkecském! Három lány a . . . (három lán vót, nem kettő) három lány a farodon!

Beért a város végire. Egysző(r) szalad ki egy öregasszony. Nem éppen nagyon öreg, olyan középkorbéli. Kenyérsütő lapát a kezibe(n), elkezdte a lányokat püfő(l)ni:

— Ti bűdös k . . . ák, ti bitangok! Kecskék után mentek, nem a vizet hozzátok neköm?

Mindegyik lánynak a farára lapáttal rácsapott. A lapát odaragadt, a nyelihöl meg odaragadt a szüle.

Evvel a gyerök mög megy a városba befelé. Láta, hogy összegyűl a sokaság. Nízték a kecskéket meg a három lánt, hogy mennek a kecskék után, a kezük rajta van.

Elkiáltja magát a gyerek:

— Haj, három aranyszőrű bakkecském! Három lány a farodon, lán farán lapát, lapát nyelin vénasszony.

Avval ment tovább. Odaért egy utcafordulóhoz. Fordú(l)t az utcasarkon, gyütt rá szömbe egy lovas huszár. Azt mondja a fiúnak:

— Megállj, pajtás, egy kicsit! Én azt az öregasszont megölelem!

— Én nem bánom, pajtás. Csiná(l)j vele, amit akarsz! Mindjá(rt) osztán a huszárkoma nem szégyönlött semmit. A szüle, amint a lapáthoz vót ragadva, a huszár hátúrú(l) átölelte.

Jó, ezt meglátta a huszárnak a lova, hogy mi(t) csinál a gazdája. Ez meg elkezd(d)te húzni a huszárt.

A gyerök elkiáltja magát:

— Haj, három aranszörű bakkecském! Három lány a farodon, lán farán lapát, lapát nyelin vénasszony, vénasszony kötőjin katona, katona kezín kötőfék, kötőféken ló.

Megy tovább. Odaért egy szabóüzlet elé. Szalad ki a szabó, hozza a nagy ollót. Ő elszabadíti ezt a lovat, legalább lesz jó lova. El akarta nyírni a lónak a kötőfékjét; hozzáragadt az olló, az ollóhoz meg a szabó.

Elkiáltja magát a gyerök megin(t) a városba(n). De akkor a sokaság má(r) körű(l)vette, hogy egy egész banda megy az utcán:

— Haj, három aranszörű bakkecském! Három lány a farodon, lán farán lapát, lapát nyelin vénasszony, vénasszony kötőjin katona, katona kezibe(n) kötőfék, kötőféken ló, lovon olló, ollón szabó.

Megin(t) hajtnak tovább. Megy, kiér az utca vége felé, közel a király kastélyához. Ott meg lakodalom vót. Nagyon muzsiká(l)nak a cigányok.

Cigányprimás kiugrott, elkezd a hegedűvel püfő(l)ni a szabót, hogy mér(t) akarja elválni a lónak a kötőfékjét. Amint rácsapott a szabónak a hátára a hegedűvel, a hegedű odaragadt, a hegedűhöl meg odaragadt a cigány.

Akkor elkiáltja a gyerök, amint megy az utcán:

— Haj, három aranszörű bakkecském! Három lány a farodon, lán farán lapát, lapát nyelin vénasszony, vénasszony kötőjin katona, katona kezibe(n) kötőfék, kötőféken

ló, lovon olló, ollón szabó, szabón muzsika, muzsikán cigány. Húzd rá cigány, likadjon ki a pofád!

De már a király kapuja előtt, mer(t) a kapu nyitva vót, királykisasszon már látta az egész bandát, hogy gyün. Már előre mosolygott, mikor a kapuba ért. Ott kiáltotta el. Mikor ezt elmondta, nemcsak a király, királykisasszony, de az egész udvar is olyan jót nevetett, hogy még az ing is pisás lett.

Mindjárt leszól a király az udvarosnak, hogy ezt a fiút ki ne eresszék a kapun, hogy ez lesz a vője, senki más! Nem is akart a fiú elszaladni, mer(t) ű tudta. Éppen csak ezér(t) gyütt.

Ott aztán ő a cigánt a hegedűvel a szabótól elszabadította, eleresztötte, hogy maj(d) mönjön muzsiká(l)ni ott a lakodalomba(n)! A szabót is elengedte. Huszárt is a lováva(l). Vénasszont is haza, hogy süsse a kenyeret! Lányokat is szintén ki a kúthol, hogy hadd vigyék a vizet!

Így a három aranszörű kecske megszabadú(l)t. Azt a király az udvarosával behajttatta az istállóba. És rájuk parancsó(l)t, hogy jó(l) gondját viseljék a kecskéeknek, hogy nehogy bajuk essen!

A fiút pedig fölröndölte hozzájuk a kastélyba. Ő oszt ott is maradt a királyná(l), mint ifjú király. Meg is esküdtek. Megtartották a lakodalmat rövidesen. Éltek napokig boldogan, hetekig.

Egyször gyün egy futár nagy sebesen, izzadt lovon. Rögön kéretözik a király elé, mer(t) nagy üzenetet hozott, hogy a szomszéd király hadat üzent, amiér(t) a lányát nem az ű fiának adta.

Király rögön hívatta vőjét, hogy hát mi(t) csináljon?

— Semmit, felséges királyom. Egy ezredöt szereltesön föl, hogy az készen álljon! De arra se sok szükség lesz. De szereltesön föl, hogy legyen!

— Mer(t) már a másik király betört az országba és puszt

tít, amerre lát. Meg akarja bosszulni, hogy nem adtam neki a lányomat.

— Nem baj, csak hagy bosszuljon! Majd én máma elmegyök, hó(l)nap reggel itthon leszök. Majd akkor gyühet az egész országa mind.

Mindjárt ki is adta a parancsot a király a főminiszterének, hogy a legcsinosabb és a legelső ezredöt azonnal fegyverbe szólítsa! A többit ne bántsa, az csak hadd álljon, még a vője meggyün. Az majd vezeti.

Gyerök még abba(n) a napba(n) fölugrott egy lovára, és kinyargalt a szüléhez az erdőbe, akiné(l) szolgált. Kiér a gyerök a szüléhez, köszön neki, mer(t) este ért oda:

— Jó estét, édös öreganyám!

— Adjon Isten, fiam. Má(r) éppen vártalak. Tudtam hogy bajod lesz. Lám megmondtam előbb! No, de ne törődj velem! Mos(t) csak arra figyelj, itt van ez az üng, mög ez a kard, akit akkor elfeledté(l) elvinni, pedig azé(rt) szolgálá(l)tá(l). Mer(t) megörü(l)té(l) a kecskéknak, csak azokat vitted el. Ezt mosd vedd rád, ezt az ingöt, a kopasz testödre. De az(t) megmondom, hogy le ne vesd, mer(t) akkor elbánhatnak veled úgy, ahogy akarnak! De így nem birsenki se meglúni, se megvágni. Itt van ez a rozsdás kard! Az majd kifényösödik maga szerint. Ezt mikor kihúzod, akkó(r) csak azt mondd neki: jó kardom, még egyet látol, addig mindég vágjad! És csak te az után tarts, amerre látol előtted egy alakot! Nem ismered meg, hogy kicsoda, egy köröszt lesz a kezibe(n), tiszta fekete lovon. Te csak az után tarts mindég! Amerre az jár, ott ellenség nem marad.

A gyerök megköszönte a szülének a tanácsot. Másnap el is indú(l)t korán reggel haza. (Ak)kor hazaért, az apósa már várta, az öreg király. Azt mondja neki:

— No, édösapám, mos(t) már mehetünk.

Készen á(l)l(t) az egész hadsereg. Avval ű az élire á(l)l(t):

— No, hát most menjünk. Megkeressük, hogy merre gyűnnek.

Mentek is osztán két napot. Harmadik nap reggel összelálá(l)koztak. De ű megparancsó(l)ta a katonáinak, hogy vigyázzon mindenki magára, ne keverődjenek el velük! Csak annyit: késérjék űket, hogy ne bírják űket körű(l)kapni, körű(l)keríteni! Majd űk csiná(l)nak nekik léniát. Majd ő, a fiú.

Mikor összecsapott a két sereg, a királynak ott vót összes katonája. Ott vót ű maga is a fiával együtt. Egyszer csak a gyerök láti, hogy egy alak megy előtte. Hol eltűnik, hol megvillan a szöme előtt. De ő csak mindég nyomába(n), aztat követte.

Kirántotta a kardot, és kieresztötte a kezibű(l). A kard osztán ment szó né(l)kű(l). Olyan gyorsasággal járt, mint a villám. Amerre az ment, mindönütt léniát vágott, léniát csiná(l)t. Nem tartott az egész egy jó kétórai munkát, kétórai ütközetöt az összes. Az öreg király elesött az összes seregével együtt. Csak egyet hagytak mög belüle ott hírmondónak, hogy menjön haza, hogy elveszött a királynak az összes serege magával együtt. De a fiát fogságba vitték, azt nem ölték meg.

Így a fiú győztesen hazament. A király apósa nagyon örű(l)t neki, de a felesége nem örű(l)t. Az jobb szerette vó(l)na, ha ű pusztú(l)t vó(l)na el ott, mintsem amannak a királynak a serege. Mer(t) mikor azt a fiatal királyt meglátta, akkor megörű(l)t annyibú(l):

— Na, megállj! Majd elbánok akármí úton-módon veled!

Fiatal királyt bezáratta. Enni azért adott neki és innivalót, hogy éhön ne pusztú(l)jon, csak nem vót szabadon. De a felesége titokba(n) mindég eljárt hozzá, beszé(l)getött vele. És a fiatal király azt mon(d)ta a lánynak, hogy kérje, könyörögjön az urának, hogy tegye le a kardját éjszaka, mikó(r) lefekszik! Ne tegye le az ágyra, hanem tegye le a székre! És az üngöt pedig ne vegye magára, hanem vegye

föl, aki van, a másik üng, aztat! A királykisasszon meg is fogadta, hogy ű akármí uton-módon erre rászedi, hogy eztet levebbe.

Egy este könyörgött neki nagyon, mikor lefeküdtek, hogy vesse le az üngit, tegye le a kardját, mer(t) nem szereti aztat, hogy mindég ott van mellette, mer(t) akadály neki, mindég ott aggat. Meg az üngöt ki akarná mosatni, jobban mondvá mosni, ű maga! Az(t) feleli a gyerök:

— Nem kell eztet mosatni, ezön nem látszik a piszok, hogy ez szennyes vóna!

Hát abba(n) a napba(n) nem vette le.

Másnap se vette le, de a harmadik este má(r) nem állhatta a sok könyörgést:

— Nohát nem bánom, levetöm. Hát mosd ki magad!

Mer(t) avval á(II)t elébe, hogy nagyon izzadt szaga van. Harmadik este levette az üngöt, odatette a székre mellé. Letette a kardját is. Lefeküdtek. De ő aztat nem tudta, hogy a fiatal király ott fekszik az ágy alatt.

Mikor ű elaludt, egyszer arra ébredt föl, hogy valaki megrázta. Azt mondja:

— Gafzickó, ke(l)j föl! Tönkretted az országomat, tönkreverted a hadseregömet, meggyilkó(l)ta az apámat.

Gyerök aztán fölke(l)t. Mindjárt az vót az első, kap a székre. A szék üres. Láti, hogy annak a kezibe(n) van a kardja, nyakába(n) van az üngje is. Nem szó(l)t a feleséginek, szemrehányást semmit, csak arra kérte a feleségit és ezt a fiatal királyt:

— Tudom, hogy megölsz, határozottan, de hát ölj meg! De mikor megölté(l), összedarabó(l)tá(l), akkó(r) legalább abba a rossz zsákba, aki a nyergöm alatt van, tegyetök bele! Kösetök föl a . . . tegyetök föl a lovam hátára, eresszétök világgá, hogy egyenek meg a farkasok a lovammal együtt!

Azt mondja a fiatal király:

— Na, eztet megteszem, de tovább az életödnek nem kegyelmezök.

Avval kirántotta a kardot, és egyszerűen négybe hasította űtet. Azután eldarabóta egész apróra, és abba a rossz zsákba a szolgálóval beleszödették. Fölkötték a ló hátára, és eleresztötték világnak.

A lova el is indú(l)t, de igyenöst a szüléhöl az erdőbe, ahol előttevaló napba(n) vót. A lova oszt odaért a szüléhöl. A szüle már kint á(II)t a kapuba(n), csóvá(l)gatta a fejit:

— Na, édos fiam, gondótam, hogy majd akármi útonmódon, csakis elbántak veled, Na, nem baj! Majd még elbánsz te is velük.

Levette a zsákot a ló hátárú(l), kiöntötte a húsvágó padra. Elővette a két szekercéjét, elkezdte apróra öszsvágni úgy, mint a kalbászhuszt. Valami folyadékot öntött a hús tetejire. Az az élesztővíz vót. Evvel ő elkezd(d)te gyúrni. Olyan fiatalembert gyúrt belüle, hogy hétszörte szebb volt, mint azelőtt és erősebb. Mikor készen vót vele, talpra állította, fenekére csapott:

— Édos fiam, ke(l)j föl!

Azzal a gyerök egyet ugrott, mint aki legnagyobb álombú(l) ébredt föl. Két kézzel dörzsölte a szömeit. Körú(l)-néz, hogy hol van? Hamarosan (ak)kó(r) meglátta a szülét:

— Ej, édos öreganyám, de jót aludtam!

— Alhattá(l) vóna, édos fiam, ítéletöd napjáig, ha a lovad ide nem hoz hozzám. No, de most adok egy tollat. De nagyon vigyázz rá, hogy el ne veszítsd, vagy el ne csalják tüled! Evvel, ha sikerül jól vigyázni rá, evvel visszaszörözhetöd a királyságot. És majd azt vödd el feleségül, ali leghűségösebb lösz hozzád! Mer(t) ennek a tollnak az a tulajdonsága, csak símítsd mög és mondd, hogy mi akarsz lenni, azzá tudsz változni.

A gyerök abba(n) a pillanatba(n) megsímogatta a tollat, elbúcsúzott a szülétű(l), megköszönte a jóságát, és rögtön egy szép fütyülő madárrá változott. És elrepült direkt a királynak a kertjébe. Egy szép terebélyös rózsafára letelepö-

dött, rászállt az ágra . . . szóval ű(l)t, és ott igön szépen elkezdött füttyörészni.

Meghallotta a fiatal király, hogy nagyon szépen füttyül egy madár a ker(t)be(n). Fogta puskáját, ű megpróbáli! Ű vagy megfogi, vagy lelüvi! De a kis madár mindég olyan sűrű bozótba repü(l)t, hogy se lüni, se megfogni nem bírta. De csak mindég csalogatta. Kicsalta a kastélybú(l). Király nyomon követte. Egyik fátú(l) a másikig, egyik utcárú(l) a másikra, de csak mindég a madár után.

Kiért az ő tavához. Ott a füttyülő madárbú(l) lett egy gyönyörű szép vadkácsa. Annak oly szép, gyönyörű tolla vót, sok szép göndörrel a farkába(n). Váltig meg akarta ű aztat fogni, agyonlűni sajná(l)ta, de nem birt vele sehogy se.

— Na, nem baj. Majd hó(l)nap. Majd itt lesz ez hó(l)-nap is. Hó(l)nap ráérök jobban. Ha mást nem, beúszok utána, úgy!

Király abbagyta a kácsaüldözést, elballagott haza. Kácsa meg fölrepü(l)t, megelőzte a királyt. Elébb otthon vót, mint ű, csak más alakba(n). Megin(t) egy szép füttyülő madár lett újra. Ott szállott ágrul ágra füttyörészve. De más színű vót, mint előttevaló napon.

Megörü(l)t a király:

— Jaj, ez még sokka(l) szebb madár, mint a tegnapi! Eztet valahugyan megpróbálom csalogatni . . .

Avval otthagya a madarat:

— Nem törődök vele. Most itt van, már most este van, lefekszöm. Maj(d) hó(l)nap.

Bement a királykisasszonyhoz. Az mindjárt kérdözgette tüle, hogy:

— Hol vó(l)tá(l) egész nap? Hol jártá(l), merre?

Az aztán mesé(l)gette:

— Láttam ilyen szép madarokat, ilyen szép kácsát is. Meg akartam fogni, de nem birtam. Ha lüni akartam, le-bújt a vízbe. Máskülönben meg olyan közel gyütt, ha meg-lüvöm, nem mutat semmit, mer(t) ronggyá teszi a lövés.

Hanem majd ott lesz hó(l)nap. Hó(l)nap megfogom akármí úton-módon.

Megvacsoráztak osztán, szépen lefeküdtek.

Másnap reggel, mikó(r) fölébrednek, hát a kastély előtt a kapun belül(l) ott nyi(l)t egy gyönyörű szép almafa. De olyan szép almák, gyümő(l)csők vótak rajta, hogy olyant még a király sose látott. Mindjárt hozza is a feleségének, két almát, dicseködött vele, hogy milyen szép alma nyőtt az éjszaka a kastély előtt. Kóstolja csak meg, milyen szép almája van! Ű má egyet megevett!

Azt mondta a királykisasszony:

— Azt a fát rögtön, de rögtön vágasd ki! Gyümölcsös-tű(l) együtt égesd el a legkisebb darabját is, mert ez nem más, mint az első férjem, aki vót!

— De hát hogy gondolsz olyant? Hát hogy lehet az, mikor én levágtam? Összevágtam apróra! A lova se gyütt vissza, meg Ű se.

— De, ez nem lehet más, mint az!

Mindjárt osztán az udvarosokat nekiugrasztotta: mindjárt kiásni gyökerestű(l), mindönöstű(l) a földbül! Eldarabó(l)ni kis darabra! Mindjárt a kőművesse(l) rakatták is a kemen-cét, amelyikbe(n) mindjárt elégetik az uto(l)só darabjáig.

De a fa olyan kemény vót fűrésző(l)ni meg vágni, hogy egész estig tartott neki. Hát nagy is vót és sok fa lett belüle. Este még mara(d)t valamennyi, egy rakás forgács. Arra is ráparancsó(l)t, a szolgálójára, hogy a legkisebb for-gácsot is mind hozza be, és hányja be a kemencébe, hadd égjön el!

Mikor a szolgáló maga maradt, teleszedte a kötényét. Egy forgács csak fölemelkedik a köténybe(n), s arra kérte űtet:

— Te, jó leány, tedd meg azt a kívánságot, dobj ki engöm a kapun úgy, hogy meg ne lásson senki! Mer(t) másképp akkor tégöd nagyon megbüntetnek, vagyis letar-tóztatnak.

Szétnéz a szolgáló: nincs kint senki. Fogta azt a kis forgácsot, zsupsz! Má(r) ki is dobta a kapun. Avval a többi forgácsot vitte be a kötényébe(n), az összes forgácsot. Aztán eltűzelték, úgyhogy a fa elégett.

Másnap reggel a király fölkel. Fölkészű(l)t, fogta a puskáját a vállára. Elment ki az ű taváhol. Esetleg, azt mondja, hogyha talá(l)na valamiféle madarat vagy véletlen azt a szép kácsát meglátná, valami úton-módon megfogná.

Úgy is vót. Másnap a király kiér a tavához, hát tele van kácsával. Sok van benne, de egy szép gúnár kiválik közülük. Az mindég egyedül úszkál magába(n). Fölkapta a király a puskáját, közibük lútt, a többi vadkácsák közé. Egy közel kigyútt a parthoz, a másik ben(t) maradt jó mélyen a vízbe(n). De ez az egy kácsa, ez csak ott maradt, csak ottan bukdácsó(l)t. Hol lebukott, hol fölkel. Fölfogta a király a puskát, hogy maj(d) lövi, de abba a pillanatba a kácsa lebuýt. Lebukott, oszt egész közel a parthoz, úgy hogy meglúni nem bírja.

— Na mit játsszak én veled? Megfodom én eztet úgyis.

Hát a kácsa elkezdett ott a partszélen fürödni. Szétnizött a király, hogy esetleg nem-e jár arra valaki, hogy nem-e láti meg útet? Nem látott senkit. Letette kardját, kapta, levetkőzött tisztára. Ledobta az ingöt is a nyakábú(l), odatette a kard mellé.

Avval belement a vízbe. De a kácsa mindég beljebb úszott előtte. Azt, akit előbb má(r) meglútt, aztat kihozta, de eztet elevenen szerette vó(l)na mögfogni. Mindég olyan közel úszott előtte, hogy maj(d)csak el tudta érni, de nem kaphatta el a kezibe.

Mikor már a király bement a vízbe, hogy jó darabon úszott a kácsa után, mikor a kácsa látta, hogy jó messze van a parttú(l), a kácsa fölrepű(l)t. Kiröpű(l)t a partra, direkt a kard és az üng mellé. Ott megrázkódott, és ugyanaz a fiú lett belölle, aki előbb vót, csak hétszörte szöbb lett, mint aki elébb vót. A király alig ösmerte mög.

Mindjárt az vót az első, az ingöt húzta a nyakába, kardot fölcsató(l)ta az ódalára:

— Na, felséges király, most gyere ki!

Mikor a király ez(t) meglátta, akkor ő már előre maj(d)-nem meghalt ijedtében, hogy mi lesz most? Könyörög neki, hogy legalább szolgájának tartsa meg!

— Nem! Te se tartottá(l) meg engem semminek. Legalább itten jó leszöl a sasoknak.

Avval fogta a kardját, és rögtön négybe hasította. Ott hagyta a tó partján. A ruháját felhúzta magára, hogy a kisasszony odahaza őtet... így az gondolja, hogy a király megy haza, hogy föl ne ismerje.

Mikor szépen hazaért, az má(r) messzirű(l) szaladt elibe, mer(t) a másik két kácsát vitte. De mikor meglátta, hogy nem az, akit ő gondolt, akkor rögtön térdre ború(l)t előtte, és kegyelömer(t) könyörgött.

— Nem, édes feleségem! Te énvelem ugyan elbántá(l)l! Teneköd az jobban tetszött, mivel hogy az királyfi vót. De az annyi jót nem tett veled soha, mint én. Mer(t) azt az ország népe nem szerette. Tehát teneköd sincs kegyelem tovább! A kedves férjedet jóformán már megették a sasok a tóparton. Te ugyanarra a sorsra jutsz, mint az a szép almafa jutott, akit kivágattá(l).

Avval rögtön fogta a kardját, és levágta egyszerűen a fejét. A kisasszon meghalt. A kemencét befűttette és elégette.

Kihirdette az országba(n), hogy a királykisasszon meghalt, és az ifjú király visszatért, akit az ellenségös király meggyilkó(l)t. Most újra meg fog nőü(l)ni, hogy az országnak királya és feje legyen.

Összehívatta az egész ország népét, hogy mindönki lássa, hogy a kisasszon mire jutott a hűtlenségéér(t). És azt a szolgát, mer(t) nagyon szép lán vót, sokka(l) szöbb vót, mint a királykisasszony, aki űtet kidobta a kapun, mikor

még ű kis forgács vót, eztet vette el feleségű(1). Ebbű(1) lett a királyné, és ű maradt az országba(n) a király.

Elhívta a szülét is az erdőbű(1), hogy ne raboskodjon, ne boszorkányoskodjon ott, hanem legyön űnekik mint nagyanyjik. El is gyűtt a szüle. Elvette azt a régi alakját, és lett belüle tisztös, koros öregasszony.

És nagyon sokáig éltek békivel.

Nagy lakodalmat csaptak. Ettek-ittak sokat. Aludtak, de hogy mikor ébredtek föl, azt még nem tudom, mert még nem láttam.

Itt a vége, tedd a jégre! Majd elcsúszik valamerre!